

nati nad saboj gospodstvo, od kojega še ni prijala nikacih koristi in jih tudi v bodoče ne more pričakovati?

In ako se nadalje celo vpoštevava dejstvo, da se ženski ni boriti le za vsakdanji kruh, za eksistenco, marveč tudi za njeno čast in njeno poštenje ter da jej v tem boju stoji kot krut, brezobziren ali pa lokav in potuhnjen sovražnik nasproti uprav možki in da, ako je bila v tem boju premagana, bodisi že radi lastne nemoči ali pa radi posebne zvižčnosti in hinavstva nasprotnikovega, je ravno on isti, ki jej padca ne odpušča, jo radi njega zaničuje, zasmehuje, prezirljivo ostavlja. Sedaj pa vprašam: je-li kateri zakon v veselstvu, ki bi jo zamogel storiti prostovoljno sužnjo tega gospodstva.

Ne, tisočkrat ne!

Ženska je že prečestokrat pokazala, da glede duševnih sil nikakor ne zaostaje za možkim, pač pa ga v mnogem slučaju celo prekaša. In zato ženska ne priznavaj nad saboj nikacega tiranskega gospodstva!

Sreče tirjaš...

Zofki.

Sreče tirjaš, Ti junaško, mlado dekle — pa iščeš človeka in ljubezni — —?

Občudujem Te in dozdeva se mi, kakor bi se povečali stari bojeslavni časi, ki sem jih preživel nekdanj v bujni domišljiji svoje pomladi, ko se mi je znala duša še povzdigovati nad največje vrhunce snežnikov, poletavati izven zemskega ozračja v vsemirski prostore, kjer sem si zidal čarovne gradove po svoji misli in vstvarjal vzorne prikazni, polne zunanje in notranje lepote.

Tedaj sem verjel še v srečo, katero sanja Tvoja pogumna duša. A to je bilo — tedaj — —

A sedaj?

Mnogo otrok je požrl Kronos od onega časa, v mojem vrtu pa je pomoril najzlahtnejše cvetke, kajti v njegovem spremstvu so bili črni oblaki, ki so stresali ledeno točo in mrzel sneg na planjavo mojega življenja, iz katerih so švigale ognjene strele v moje srce, ki so zatemnjevali bliščeče solnce na mojem nebu; vozil se je na krilih burje, ki je trgala mlada drevesca s koreninami vred iz mojega gaja in potrgala moje pisane rožice; pokladal je slano na moje poljane in kar sem tam posejal, je pomrlo.

Na osamljeni, goli skali stojim sedaj, pa se ne morem smejati in ne morem plakati, kajti se svojo srčno krvjo in se svojimi solzami sem škropil rožice na svojem vrtu in zeleno travico na svoji trati in ko mi je brezčutni Kronoš vse uničil, kar je moja roka pojila in negovala, usahnil je tudi vir mojih solza in oledenelo mi je sree....

A jaz razumem tvojo mogočno, strastno, blazno bol.

Nekaj — spomin, kajli je še ostalo — ne vem, ali pod rebri ali pod lobanjo in ko je zadonel Tvoj nebo pretresajoči krik do mojih ušes, očutil sem udarec življenja v duši.

To upliva na razum.

Ha, ha, ha!

Jaz se smejem drugače nego Ti. A smejem se vendar-le. Tvoj smeh se je porodil v srcu, moj prihaja iz onih mehkih, gobastih celic v glavi, kjer prebiva baje razum.

In Ti iščeš sreče?

Kaj naj porečem jaz?

Ha, tako! Smešno! Jaz ne iščem sreče. Jaz sem svojo lakoto popopal ter sem se privadil stradanju. Drobtin ne maram, kruha pa ni. Celota je razbita, črepinje jej pa niso niti podobne. To je navadna zadača, za katero zadostaje nekoliko hladnega računa. Zato, kar zahteva Tvoja silna želja, treba je srca.

Jaz sem siromak, a Ti si bogata. Če tudi je Tvoja bol velika, da dosega nebo, sem vendar jaz še večji bolnik. Oni dobri ljudje, katere zaklinjaš in rotiš, so mi umorili srce. Tako dolgo so mi dokazovali, da je ta organ človeškega telesa nepotreben za bivanje na zemeljskem planetu, ki ni nič družega, nego matematičen problem, dokler sem jel zanemarjati njegove funkcije; krvavi košček mesa v prsih se je pa maščeval po naravnih zakonih. Krčil se je in krčil, drevenel in drevenel, obumiral in obumiral in sedaj so moje grudi njegov grob! Tvojo bol razumem, čutim je ne.

Oh, kako rad — kako neizrecno rad bi jo čutil!

Daj mi jo! Pokažem Ti pot do sreče. Oživi oni petrefakt v mojih prsih in kadar zopet očuti, porini vanj nož, da bode krvavilo in se zvijalo in skrčevalo in širilo oživljeno srce v najljutejših mukah, v najobčutnejših bolečinah. Podaj mi toplega čuvstva pa me postavi kakor Tantara sredi vode pod plodno drevo in začaraj valove in veje, naj se umikajo izpred mojih žejnih usten in izpred moje poželjive roke. Obudi mi strasti pa izpremeni svet krog mene v obupno prazno puščavo, po kateri naj blodijo vekovečno za fato morgano, katere nikdar ne dosežejo.

In hvaležen Ti bodem iz dna pomlajenega srca.

Vse Tvoje bolečine prevzamen in pokažem Ti pot do sreče...

Ti me ne slušaš.

Dejal sem, da mi je ostal hladni razum, a vendar blaznim. Nemogoče zahtevam. Lazarja v mojih prsih ne obudi nobena sila...

Prav imaš.

Ne blaznim, ne. To je bilo le za trenotek. Čelo mi je povsem mrzlo. Dokažem Ti, da mi je ostal hladni razum,

Sreče iščeš?

Jaz poznam pot. Izdal mi jo je eleganten vrag, ki se mi je predstavil, kot duh našega časa.

Ljubežen želiš....?

Ha, ha, ha!

Čuješ, kako se krohota vrag?

Sreče, sreče si dejala!

Bodi zadovoljna s srečo, pa ne zahtevaj še ljubezni. Sreče je tudi na zemlji dovolj brez ljubezni....?

V srcih — v srcu — v sanjah — —?

Poišči bogastva! To je tako lahko! Igračka! Šala! In v bogastvu je sreča. Veruj! Saj pravi to ves svet!

Ti nočeš? — Nočeš?

Prav imaš: jaz blaznim.

Misli mlade....

Spisala Bogomila.

Kako! — Spet nekaj novega! — Od kedaj pa so se rodile komu, recimo stare misli... In vendar, dragi bravec, ostanem pri tem naslovu! — Brez zamere! — Mlade misli se mi rode v duši... A ustvarja se mi v njih ona jasna, črnolepa slika moje mladosti...

Breskrbna deklica sem tekala po domačih livadah. — Gozdček in potoček — ob potočku pa tratica s prelestnim cvetjem! — In tam sem nabirala pisanih cvetic ter jih brezčutno metala v vodo... In radovala sem se — ko so se vali igrali z drobnim cvetjem....

Nisem vedela, da vzamem cvetju življenje, ako je potrgam... In trata je bila nasejana s pozantnimi cveticami, ni jih torej nedostajalo, če sem jih tudi h krati celo pest vsula v vodo...